

Ens estan espiant: decisions polítiques o decisions de ple dret

written by Redacció Unilateral | 13 de novembre de 2020

La digitalització de l'administració i la societat és una realitat que cada vegada s'imposa més, amb tots els avantatges i inconvenients, en l'àmbit públic i privat. No obstant, cal tenir en compte que el concepte de privacitat digital ha estat molt trivialitzat, sovint, al·legant motius de seguretat o confidencialitat.

La política en aquest sentit ha començat ja fa temps oferint nous mitjans i canals per a dur a terme gestions, en l'àmbit públic, és una realitat que cada vegada s'imposa més, amb tots els avantatges i inconvenients que comporta. No obstant, més enllà de gestions administratives i un grau de participació ciutadana molt incipient, sembla que s'ha convertit en un element de poder al servei del govern. El que és el mateix: el concepte de 'democràcia' cada vegada és més qüestionat i abraça un àmbit d'actuació que és vulnerat reiteradament. En són un cas l'ombra' d'espionatge polític com és el cas tan sonat el cas que té com a epicentre un restaurant barceloní i que va derivar en una sèrie d'acusacions creuades, entre partits polítics sobre la investigació sobre el conseller d'Empresa i Treball, Felip Puig, i molts d'altres polítics a l'agència de detectius Método 3. Des de l'emancipació de l'1-0 del 2017, els registres, escoltes i escorcolls han estat a l'ordre del dia amb actuacions intimidatòries, tant de polítics com de gent d'a peu amb unes justificacions de poc pes i amb intencions més enllà de perseguir la il·legalitat. El president del Parlament de Catalunya, Roger Torrent, va haver de comparèixer el juliol d'aquest any sobre el suposat espionatge a través del seu telèfon mòbil mitjançant un programa que només poden comprar els estats. I també fem ressò

de la investigació publicada per la [Directa](#) sobre suplantació d'identitats i accés no autoritzat a correus electrònics que "apunta al Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació (CTTI) de la Generalitat de Catalunya i al Complex Central Egara dels Mossos d'Esquadra".

Sembla mentida que estiguem a mercè de la ideologia dels governants de torn i que duguin a terme pràctiques destinades a perseguir i desemascarar el terrorisme i narcotràfic, contra civils indiscriminadament i aleatòria amb mode allixonador i per desacreditar els adversaris polítics. La Guàrdia Civil també s'ha esmerçat molt en buscar i recaptar converses sobre l'1-0 dels grups especials dels Mossos a polítics amb motiu de la destrucció de documentació a la incineradora del Besòs.

Com pot ser que sàpiguen tan bé on anar a buscar, el què i en el moment més 'apropiat' per tapar altres notícies que no interessin i així desviar l'atenció mediàtica, o bé per tenir motius per acusar la policia catalana, quan no seria la primera vegada ni els únics que ho han fet, sota els auspicis i escut del CNI. Quan són mera estratègia, al cap d'un temps, el jutge archiva les denúncies fins que torna a haver-hi un moment en què els unionistes consideren que cal frenar els adversaris: la Tamara Carrasco, per les manifestacions vàries, Tsunami Democràtic, CDR, l'11 de setembre, etc. i un llarg etcetera.

Un altre embat més difícil d'entendre encara és que la Generalitat hagi incoat, com a acusació, expedients a particulars, que han passat de 26 a 40 en pocs dies i que han creat fins i tot una associació que reuneix tots els represaliats postsentència i que, aquest mes de novembre, han fet el seu primer acte públic amb la lectura d'un manifest davant la seu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, al passeig Lluís Companys de Barcelona, al·legant que el govern català no pot instar a defensar el mandat popular i actuar com a acusació perquè, sense motiu ni causa justificada

moltes vegades, actua de forma contradictòria i sovint sense saber exactament de què se'l acusa.

Des d'una visió panoràmica, aleshores, es podria pensar que es criminalitza la dissidència? Com pot ser que no es respecta la diferència política (que, per altra banda, és la base de la democràcia, on tothom 'pot' votar l'opció que consideri més encertada) ni la manifestació de signe contrari ni la llibertat d'expressió pacífica (per part de la població, en l'exhibició de símbols, expressió d'opinions, actes col·lectius).

El sistema no s'ho pot permetre. No podem dependre aleatòriament de les persones de torn que han de prendre decisions polítiques sobre tercers si acceptem que la llei i legitimitat estan per sobre de tot i és igual per tothom. I si es distingeix entre simbòlic i real, per què hi ha gent a la presó per allò que representen més que pel que han fet? O per donar exemple, i aleatòriament?